

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Πολλοὶ ἐπὶ τῷ λήξαντι ἤδη ΙΘ' αἰῶνι περιέγραψαν καὶ ἐξέθηκαν πολλοῦ τὰς κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος ἐν παντὶ κλάδῳ τοῦ ἐπιστητοῦ. Ἡ ἐπιστήμη, ἣτις εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ἀνεκάλυψε νέας ὁδοὺς, κατέρριψε παλαιὰς πλάνας, ἀνέπτυξε τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς ἐρεῦνας, ἐδημιούργησε νέους κόσμους καὶ συνετέλεσεν οὕτω ὡς μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐπιστήμη διὰ τῆς ἐρεύνης καὶ τῆς ἀνακαλύψεως νέων μεθόδων συνέτεμε τὰς ἀποστάσεις διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ τηλεγράφου καὶ ἐξεύρε φάρμακα δραστικὰ κατὰ πολλῶν βροτολοιγῶν ἀσθενειῶν. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι κατάκτησις τῆς ἀλόγου φύσεως ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι τὸ ὑψηλότετον καὶ εὐγενέστατον δημιουργημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται, νοεῖ καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τοὺς νόμους καθ' οὓς συντηρεῖται ὁ φυσικὸς κόσμος, τὸν ὁποῖον ὑποτάσσει καὶ καταδαμάζει πρὸς θεραπείαν τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἀναγκῶν καὶ χρειῶν. Διὰ τῆς νοήσεως καὶ τῆς λογικῆς ὁ ἄνθρωπος εὕρισκει τὰς διαφόρους ἀνακαλύψεις, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐργασίαις, δι' ὧν ἡ ἀνθρωπότης προσδεύει καὶ τελειοῦται. Ἀληθὲς μὲν εἶναι ὅτι τινὲς τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων ὀφείλονται εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν παρατήρησιν ἐνὸς ἀσημάντου γεγονότος καὶ εἰς τινὰ μαντικὴν. οὕτως εἰπεῖν, ὁρμὴν τῆς μεγαλονοίας· ἀλλ' αἱ πλείους εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ χρόνου, μακρῶν καὶ ἐπιπόνων προσπαθειῶν, ἐπανελημμένων πειραμάτων, νοήμονος βασάνου καὶ ἐλλόγου καταναγκασμοῦ, δι' οὗ ἐκβιάζεται ἡ φύσις ν' ἀνακαλύψῃ ἑαυτὴν κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς οὐσίας της καὶ ἀφαρπάζεται ἀπ' αὐτῆς τὸ μυστήριον τῆς ἐνεργείας της. Ἡ παρατήρησις, ἡ ἀφαίρεσις, ἡ γενίκευσις φέρουσιν εἰς τὴν ἐπαγωγὴν καὶ εἰς ταύτην ἀνάγεται ἐπὶ τέλος ἡ μέθοδος τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ταύτην μᾶλλον ἢ ἥττον διεφώτισαν ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Νεύτων [καὶ ταύτην ἐφήρμοσαν καὶ ἐφαρμόζουσι καθ' ἑκάστην πάντες οἱ ἐπιστήμονες. Ἡ ἐπιστήμη κατὰ ταῦτα εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τῶν νόμων τῆς φύσεως καθ' οὓς αὕτη λειτουργεῖ. Διὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐξευγενίζεται ὁ ἄνθρωπος, μορφοῦται, εὐημερεῖ, προσδεύει. Ἡ ἐπιστήμη

ἐρευνῶσα τὸ ἀληθές, ἀγαθὸν καὶ καλὸν εἶναι· ὁ εὐγενέστατος καὶ ὠραιότατος πόθος τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρώπου, ὅστις ἐπλάσθη δι' ὑψηλότατον σκοπόν. Ἡ ἀλήθεια κατὰ τε τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἐπιστήμας καὶ κατὰ τὰς τέχνας, ἰδοὺ ἐκείνα πρὸς ἃ ἔχει ἡ ψυχὴ ἀκαταμάχητον κλίσιν. Ὡς ἐλαφρὰ φλόξ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕλικου κόσμου περιπταμένη ἡ ψυχὴ τείνει διηνεκῶς καὶ ἀνὰ μέσον παντοίων προσκομμάτων νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπταίαν τῆς ἀληθείας, ἐξ ἧς προῆλθεν. Ἡ ἐπιστήμη ἄρα κατὰ τὴν καθολικὴν αὐτῆς σημασίαν εἶναι ἀπόρροια τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως καὶ λογικῆ, ὡς εἰπεῖν, ἀνάγκη. Ἀναντιρρήτως ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς ἀληθείας πολλάκις πλανᾶται καὶ δὴ εὕρισκε πολλὰ καὶ ἀνυπέρβλητα ἔστιν ὅτε κωλύματα ἔκ τε τῆς φύσεως τοῦ ὑποκειμένου καὶ τῶν πλανῶν τῶν χρόνων καθ' οὓς ζῇ. Ἡ ζήτησις καὶ εὑρεσις τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς φύσεως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος δὲν εἶναι εὐκόλόν τι χρῆμα, ἀλλὰ δυσχερὲς καὶ παγχνάλεπον· πλὴν καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ τοῦ πράγματος δυσχερείᾳ ὁ ἄνθρωπος οὐ μόνον δὲν ἀποκάμνει καὶ δὲν ἀποδιδίχαί, ἀλλὰ καὶ, τὸ σπουδαιότατον, χαίρει καὶ χωρεῖ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρέυνης καὶ ἐκζητήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀγωνίζεται· ἀγῶνα κρατερόν κατὰ τῆς πλάνης καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Διὰ τοῦ τοιούτου ἀγῶνος ὑπαγόμενος τὸν κόσμον τὸν αἰσθητὸν ὑπὸ τὴν ἐαυτοῦ συνείδησιν δημιουργεῖ τὰς κατὰ μέρος ἐπιστήμας, τὰς τε πρὸς ὠφέλειαν σωματικὴν ἐαυτοῦ καὶ τὰς εὐγενεστέρας, αἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς τέρψεις τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦ τοιούτου ἀγῶνος ἀπέβη ὄντως βασιλεὺς καὶ κύριος τοῦ κόσμου, τὸ τελειότατον ἄμα καὶ εὐγενέστατον τοῦ Θεοῦ δημιουργήμα, εἰκὼν αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσις. Πόσα ἀληθῶς διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ λόγου παρήγαγεν ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ! Πόσας νίκας ἐν τῷ ἀγῶνι ἤρατο ὁ ἄνθρωπος καὶ πόσα ἔστησε τρόπαια προάγων τὸ κράτος τῆς διανοίας καὶ τοῦ λόγου ἐπὶ τοῦ κράτους τῆς φύσεως! «Πόσα δημιουργήματα τέχνης, λέγει ὁ Σχίλλερ, πόσα θαύματα ἀνθρωπίνης ἐργασίας δὲν παρήχθησαν ἐπὶ τῆς γῆς, πόσον φῶς δὲν διεχύθη εἰς ἅπαντας τοὺς χώρους τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ἀφ' ὅτου τὸ φῶς τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως φωτίζει τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁδηγεῖ καὶ κινεῖ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος δὲν καταναλίσκει τυφλῶς καὶ ἀσκόπως τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως, ἀλλ' εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς χαρασσομένας αὐτῷ ὑπὸ τῆς διανοίας!» Ναι! Διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν νόμων τῆς φύσεως ὁ ἄνθρωπος

κατώρθωσε θαύματα ἀληθῶς ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ καὶ νὰ κάμῃ ἄλλατα ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἀλλαγῇ. Αἱ θετικαὶ λεγόμεναι ἐπιστῆμαι ἀνεπτύχθησαν μεγάλως καὶ ἐγένοντο τὸ ὑποκείμενον ἐπιπόνων ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεων κατὰ τοὺς τελευταίους τοὺςδε χρόνους. Δικαίως ὁ ΙΘ' αἰὼν εἶναι καὶ λέγεται αἰὼν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν. Ὁ ἄνθρωπος, ἐν γένει εἰπεῖν, προσδεύει πολλαχῶς καὶ «ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου αὐτοῦ» τείνει εἰς τὸ τέλειον, τὸ ἰδεῶδες. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιστήμης ὑποτάσσει τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. «Πάντας ὑπέταξας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ» ἀναφωνεῖ ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς τῶν Ἱεροσολύμων. Τὸ κράτος τῆς ἐπιστήμης ἀληθῶς εἶναι μέγα.

Ἄλλ' ἄρά γε ἡ ἐπιστήμη αὕτη καὶ αἱ νεώτεραι πολυπληθεῖς ἀνακαλύψεις ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς θρησκείας καὶ δὴ τῆς χριστιανικῆς, ἥτις εἶναι ἡ τελειοτάτη καὶ ἀπόλυτος καὶ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη οὐ μόνον δὲν ἀντίκειται τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, ἀλλὰ τὸναντίον ὑπερμαχεῖ ταύτης καὶ ὡς ἀληθείας αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἀναγκαιοτάτης τῇ κοινωνίᾳ καὶ προόδῳ ταύτης. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη εἶναι σπουδαιότατος σύμμαχος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἥτις εἶναι αὕτη ἡ ἀλήθεια, ἣν ζητεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη. Μόνον ἡ ψευδὲς ἐπιστήμη ἀντίκειται τῇ ἀληθεῖ θρησκείᾳ. Ὁ βαθύς Βάκων λέγει: «Ἡ ἐπιστήμη βαθέως μελετωμένη φέρει εἰς τὸν Θεόν, ἐπιπολαίως δὲ μελετωμένη ἀπάγει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.» Ἡ ἀληθὴς καὶ βαθεῖα μελέτη τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως ἀποδεικνύει τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἥτις ἤκιστα φοβεῖται τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φώτων ταύτης. Ὁ κύκλος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἶναι ἄλλοιός τοῦ κύκλου τῆς ἀποκαλύψεως. Ἡ ἀποκάλυψις ἀποβλέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὄν πνευματικόν καὶ θρησκευτικόν, διαγράφει αὐτῷ τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς τελειώσεως καὶ παρέχει τὰ μέσα τῆς ἠθικῆς καθάρσεως καὶ ἐξαγνίσεως. Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι ὁ φωτοβόλος ἐκεῖνος ἥλιος, ὅστις διὰ τῶν μαρμαρυγῶν αὐτοῦ ἀκτίνων φωτίζει τὰ σκότῃ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἀνθρώπου καὶ θερμαίνει αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας. Ἡ ἀποκάλυψις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ μόνον καὶ ἀπόλυτον σύστημα τῆς ἀληθοῦς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς γνώσεως καὶ σοφίας. Ἡ ἀποκάλυψις συνίστησι θερμῶς τὴν πίστιν, ἀλλ' εἰς τὰ ζητήματα ἐκεῖνα ἅπερ εἶναι ἀνώτερα τῆς ἀνθρωπίνης ἀντι-

λήψεως, διότι ὁ Χριστιανισμὸς διδάσκει καὶ ἀληθείας αἰτινας εἶναι ὑπὲρ λόγον καὶ τὰς ὁποίας τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὡς ἀτελὲς καὶ πεπερασμένον, ἥκιστα δύναται νὰ κατανοήσῃ. Ἡ πίστις καὶ εἰς αὐτὰς τὰς θετικὰς ἐτι ἐπιστήμας εἶναι ἀναγκαία καὶ ὅρος ἀπαράβατος τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου αὐτῶν. Αἱ πρῶται ἀρχαὶ πάσης ἐπιστήμης δὲν ἀποδεικνύονται. Γίνονται ὡς ἀξιώματα παραδεκτὰ καὶ ἐπὶ τούτων οἰκοδομεῖται τὸ ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς ἐπιστήμης οἰκοδόμημα. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὑπὸ διψῆς θηρεύει τὸ μυστήριον τῆς ἀπολύτου ἀληθείας καὶ ὡς ὁ ἐπὶ σκηνῆς Φάουστ κρούει εὐπίστως καὶ ἀκαθέκτως τὴν πύλην τῆς θελητικῆς γνώσεως, μόνον ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, ὅστις εἶναι ἀποκάλυψις τῆς αὐτοαληθείας τοῦ Θεοῦ, δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἀκαθέκτον ταύτην τῆς γνώσεως δίψαν. Διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναπτύσσονται, μορφοῦνται, προάγονται, μεγαλουργοῦσιν αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη. Ἄνευ δὲ τῆς χριστιανικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν ἥκιστα δύναται νὰ προαχθῇ ἓν ἔθνος. Ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τῶν νόμων τῆς φύσεως δύνανται τὸ πολὺ νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν εὐμάρειαν, τὰς εὐκαλίας τοῦ ἀνθρωπείου βίου καὶ τὴν ἐν γένει ἐξωτερικὴν λάμψιν· ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἠθικὴν τῶν ἀνθρώπων διάπλασιν, συγκρατεῖ τὰς κοινωνίας, ἠθικοποιεῖ καὶ ἀναπτύσσει καὶ προάγει εἰς ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον σκοπόν. Οἱ χρόνοι τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀπιστίας εἶναι χρόνοι τῆς διαφθορᾶς καὶ καταπτώσεως καὶ ἂν ἐτι ἡ ἐπιστήμη ρθάζῃ εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς δόξης καὶ ἀκμῆς. Ὁ Gōthe, ὁ δαιμόνιος οὗτος τοῦ γερμανικοῦ Παρνασσοῦ Λισχύλος, λέγει πρὸς : «Πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ ἐν αἷς βασιλεύει ἡ πίστις, λάμπουσιν ἀνυψοῦσαι τὴν καρδίαν καὶ καρποφοροῦσαι τοῖς τε συγχρόνοις καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις, τὸναντίον δὲ πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ ἐν αἷς ἡ ἀπιστία ψευδῇ τινα κατὰγει νίκην, αἱ ἐποχαὶ αὗται καὶ ἐὰν μικρὸν ἐπὶ ἀπατηλῇ σεμνύνωνται λάμπει, ἐξαφανίζονται πρὸ τῶν ἔπειτα ἑσομένων ἀνθρώπων, διότι οὐδεὶς ἄσμενος προσταλαιπωρεῖ τῇ ἐρευνῇ τοῦ ἀγόνου». Ἡ ἐπιστήμη κατὰ ταῦτα, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν πρόοδον τῶν κοινωνιῶν, ἔχει, εἴπερ ποτε, ἀνάγκην τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς. Εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ οὐδεμία ἀμφιβολία ἡ δυσπιστία δύναται ποτε νὰ ἐγερθῇ· διὰ τοῦτο ἔξοχοι σοφοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, οἷον ὁ Μοντεσκιέ, ὁ Βλουντζλι, ὁ Κουζέν, ὁ Ἰούλιος Σιμων, ὁ Ζανέ καὶ ἄλλοι ἔγραψαν καὶ ὑπεστήριξαν τὸν Χριστιανισμὸν ἐν σοφοῖς συγ-

γράμμασι κατὰ τῶν ἐπιπολαίων ἐκείνων, οἵτινες λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μόνον διήγησιν τινὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἢ τὰ σφάλματα κληρικῶν τινῶν, ἐπιτίθενται λάβρως κατὰ τῆς καθόλου χριστιανικῆς θρησκείας. Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἀληθὴς φιλοσοφία εὐρίσκεται ἐν πληρεστάτῃ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. «Οὐκ ἄλλότρια, λέγει ὀρθότατα ὁ Ἰουστίνος φιλόσοφος καὶ μάρτυς, τὰ τοῦ Πλάτωνος διδάγματα τοῦ Χριστοῦ» (Β' Ἀπολ. ε', 13). Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐν τῷ πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ ὅ,τι ὁ φωτοδόλος ἥλιος ἐν τῷ φυσικῷ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι εἰς αἰῶνας αἰώνων ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ καλλιρρόη πηγὴ, ἐξ ἧς ἄφθονον καὶ καθαρὸν καὶ ἀθόλωτον ῥεεῖ τὸ νᾶμα τῆς ὑγίαινούσης διδασκαλίας, δι' ἧς τρέφονται καὶ ζωογονοῦνται αἱ ψυχαί. «Ἡ χρεωκοπία τῆς ἐπιστήμης» ὡς πρὸς τὰ αἰώνια ζητήματα εἶναι, εἴπερ ποτε, κατὰδῆλος. Ἀληθὴς ἐπιστήμη καὶ ἀποκάλυψις εἶναι τὰ μόνα μέσα τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν κοινωνιῶν καὶ αἱ δύο ἐκείναι καὶ ἰσχυρόταται πτέρυγες, δι' ὧν δύναται ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἵπταται ἐν τῷ ἀπείρῳ χώρῳ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ. Ὁ ὑπὸ τὸ σεμνὸν ὄνομα τῆς ἐπιστήμης ἐπιτιθέμενος κατὰ τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καταρρίπτει τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, ἐφ' ὧν βασιζόνται αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη, καὶ ἀπολύει κατ' αὐτῶν κεραυνοὺς καὶ ἀστραπάς. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη, ἥτις ταπεινῶς καὶ εἰλικρινῶς ὁμολογεῖ τὴν ἀμαθίαν αὐτῆς εἰς τὰ αἰώνια ζητήματα, παραπέμπει εἰς τὴν μεταφυσικὴν, ἥτις συμπληροῦται διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς, ὡς ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ, εἶναι φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀνάστασις καὶ ὁ ἰσχυρότατος μοχλὸς τῆς προόδου καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ἐθνῶν.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

